

[Hanne Reintoft.]

eksistensminimum. Pensionernes grundløb bruges til udregning af andre eksistensminima i hele vores sociale lovgivning. Der mangler realitetssans herinde, hvis ikke man kan regne ud, at når en enlig har ca. 1.150 kr. om måneden, så er der tale om fattigdomssymptomer. Det er svært at bringe realiteterne og virkelighedens verden ind i dette folketing. Havde jeg tid og lejlighed til det, kunne jeg forelægge det ene realistiske pensionistbudget efter det andet, hvor der er mellem 300 og 500 kr. tilbage til kost og alle fornødne småudgifter. Det er muligt, man lukker ørerne for det, men de mennesker, der lider under det og mærker det hver eneste dag, bliver vel også bitre og vrede over det.

Det er vores partis klare opfattelse, at de mennesker, der er ældre nu, er dem, der har betalt vores produktionsapparat; det er dem, der har bygget vores samfund op, det er dem, der har stået 1930ernes krise igennem. De skulle ikke have det problem, om der var til maden, de skulle have den glæde at have det lidt godt, at der var til lidt tobak, til lidt fornøjelse, til et avisabonnement og alt det, vi andre regner som en selvfølge. I stedet for står vi og diskuterer, om der skal være til forsvarlig kost og til en skoforsåling, og det er nedværdigende for hele samfundet.

Ethvert sygehus kan berette om indlagte fejlernærede ældre. Enhver hjemmehjælper kan forklare, at hun har svært ved at få kostpengene til at slå til, når hun skal føre hus for de gamle eller de syge. Enhver lærer kan fortælle om, at invalidepensionisternes børn ikke kan leve op til det niveau, som de andre børn har i klassen.

Det er tragisk, at alle disse erfaringer ikke kan trænge ind herinde. Det giver sig selv, at de stigende oliepriser simpelt hen slår bunden ud af disse små og fattige budgetter. Læger, der kører natlægevagt, kunne også fortælle tinget om de hyppige tilkaldelser til ældre, der har lukket ned for varmen, og som, når de så sidder og småslumrer, får

kuldesygdomme, lungebetændelse osv. De ligger også rundt omkring på vore sygehuse. Så kan man selvfølgelig godt snakke om mine ædle følelser. Jeg synes faktisk ikke, man skal sidde og få sygdomme, fordi man ikke kan fyre op, men hvis det konservative folkeparti synes, det er i orden, så kan jeg ikke gøre noget ved det.

Jeg ved godt, at den indvending ville komme, at det vil være en overkompensation. Men med de tal, der ligger om pensionernes forringelser, er der intet, der kan overkompensere, for de er i forvejen så underkompenseret, at den risiko behøver vi ikke være bange for.

Når vi har sat en indtægtsgrænse på 30.000 kr., så har vi efter vores egen mening ramt rigtigt, og ministeren gør jo også selv opmærksom på, at det dækker 85—90 pct. af pensionisterne. Vi synes ikke om den sociale fulde folkepension; vi synes ikke, at vores millionærer skal have oliekomensation. De falder udenfor, og det må siges at være rimeligt.

Man kan sige, grænsen er skarp, og måske skulle den have været aftrappet, men den er jo netop sat for at undgå denne kolossale administration og bureaukrati.

Fru Eva Gredal spurgte, hvad det var for nogle, der var anbragt andre steder, og dér tænkte jeg især på folk under langvarig hospitalsindlæggelse. Jeg mindes dog, at fru Eva Gredal for ganske nylig fik vedtaget en lov med et ganske beskedent tilskud til pensionisterne — jeg kan ikke huske, om det var 7 eller 12 kr. — hvor det blev forlangt, at tilskuddet skulle inddrages, når de var indlagt på hospital. Det kunne nok også lade sig gøre her.

Man argumenterer med, at man skal bruge rådighedsbeløbet. Jeg har 3 stærke indvendinger mod det.

For det første er beløbet beregnet til noget andet, og det hjælper ikke, man giver pensionisterne oliekomensation af rådighedsbeløbet og så ikke kompenserer for andre ting. Så bliver de jo bare fattige på en anden måde.